

בפני השופט סא"ל מאיר ויגיסר

התביעה הצבאית

נגד

הנאשמת: רס"ן ז. ס.

הכרעת דין

1. האם רשאית נהגת המצויה בנסיעה בעומס תנועה ומשתמשת בתצוגת הטלפון לצורך ניווט, להסיר ידה מן ההגה כדי לסלק פרסומת מציקה ביישומון "waze" המפריעה לה לנווט את הרכב - זוהי השאלה הניצבת בפני להכרעה.

2. אקדים ואבהיר בפתח הכרעת הדין, כי מצאתי לנכון לקבוע שמעשיה של הנאשמת אינם מהווים עבירה ולכן יש לזכותה מן האשמה המיוחסת לה. אפרט תחילה את המיוחס לה בכתב האישום, ולאחר מכן אדון ואכריע בטענות הצדדים, שהן בעיקרן טענות משפטיות. בדיון המשפטי אעסוק בשאלה מתי ניתן להסיר את היד מן ההגה לשם ביצוע פעולות שונות, כגון: (א) הבטחת פעולתו התקינה של הרכב או קיום כללי התנועה; (ב) מענה או ניתוק שיחת טלפון; ו-(ג) ניווט הרכב.

כתב האישום והשתלשלות ההליך

3. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של אי קיום חובה להחזיק בהגה, שהיא עבירה לפי תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961. נטען בכתב האישום כי בתאריך 26 בפברואר 2019 בשעה 16:25 נהגה הנאשמת ברכב צבאי מסוג "מיצובישי אטראז" בכביש 20 מכיוון צפון לכיוון דרום, בסמוך למחלף "קיבוץ גלויות". בעת שהרכב היה בתנועה השתמשה הנאשמת במכשיר טלפון נייד באמצעות ידה הימנית.

4. בתאריך 18 ביוני 2019 כפרה הנאשמת באשמה. היא הודתה שנגעה במכשיר הטלפון הנייד אך הכחישה שימוש בו כטלפון. לדבריה: "היינו בדיוק לפני פקק הוויז קפץ ובאותו זמן קפצה פרסומת והעלתי אותה למעלה וזה השלב שהשוטר עבר ליד הרכב שלי, המכשיר היה במתקן ולא בידי כל הזמן".

5. נוכח תגובתה של הנאשמת, ביקש כבוד השופט סא"ל (במיל') דוד לנדסמן את תגובת התביעה הצבאית לשאלת התאמת העבירה שבה מואשמת הנאשמת וקבע דיון נוסף.
6. התביעה הגיבה בכתב כבר בתאריך 20 ביוני 2019. לשיטתה: "מחוקק המשנה לא התכוון בביטוי 'דיבורית' למכשיר או התקן מסוים, אלא לכל אמצעי טכני המאפשר לדבר בטלפון ללא מגע ידי אדם" (התביעה הסתמכה על האמור בעפ"ת 9847-04-13 ברין נ' מדינת ישראל (2013)). לפי הלך הטיעון של התביעה, "שימוש במכשיר סלולרי הנמצא במתקן העריסה, הכולל מגע יד אדם, נופל בגדר התקנה ומגבש [את] יסודות העבירה".
7. התביעה הוסיפה והפנתה אל קביעת בית המשפט המחוזי בעניין בריטברט, לפיה "כל נגיעה להפעלה או לסגירה או לכיוון או לחיזוק הפלאפון... מסכנת חיים של ממש" (עפ"ת (ת"א) 24616-01-11 בריטברט נ' מדינת ישראל (2011)), פסקה 9). נוכח עמדתה של התביעה נקבע התיק לשמיעת הוכחות.
8. עד התביעה, סמל טולפולר, מסר כי הוא אינו זוכר את האירוע וביקש לאמץ את הדברים שכתב בדו"ח. למען שלמות התמונה, אפרט אותם כאן:

"במהלך סיור רכיבה על כביש 20 מצפון לדרום סמוך למחלף קיבוץ גלויות הבחנתי ברכב הנ"ל בנתיב שני משמאל מתוך חמישה נתיבים נישתי לרכב הנ"ל מצידי הימני ודרך חלון ימין שקוף הבחנתי בנהגת הנ"ל משתמשת בטלפון נייד במתקן הרכב בידה הימנית הנהגת השתמשה בו מספר שניות הדלקתי כחולים וסימנתי לה לעצור בצד הרכב נעצר בבטחה ובמקום בטוח הוסברה מהות העבירה הוגש דוח בהתאם יש לציין כי הרכב היה בתנועה. אור יום, מזג אוויר נאה, נשמר קשר עין רציף מרגע זיהוי העבירה ועד לעצירתו המלאה של הרכב הנ"ל, ראות טובה" (ההדגשה שלי - מ.ו.).
9. באשר למשך השימוש במכשיר הטלפון הנייד העד הבהיר כי:

"השתמשה בו מספר שניות, אסביר למה הכוונה. מספר שניות זה לא לחיצה וזהו זה משהו שיותר מסיח את הדעת, זה התעסקות בטלפון זה יותר מלחיצה או שתיים. אני לא יודע אם להגיד שזה היה שתי שניות או שבע שניות... לגבי הגרסה שלה, אני יכול לאמת אבל לא על סמך לחיצה, אלא אולי היא לחצה על הפרסומת וזה נכנס לה וניסתה לצאת ממנה, אני יכול לומר שזה היה יותר מלחיצה אחת". (ההדגשה שלי - מ.ו.).
10. עד התביעה חותיר רושם מהימן בעדותו. ניכר היה כי ביקש לדייק בפרטים ולא ביקש להרע את מצבה של הנאשמת. הוא הסכים כי ייתכן שההתעסקות בטלפון נמשכה שתי שניות בלבד וש"זה היה יותר מלחיצה אחת". הוא חותיר רושם של שוטר מקצועי ואמין, העושה עבודתו נאמנה. הדו"ח שאותו ערך בזמן האירוע מולא באופן מוקפד ואושר על ידי מ"פ שיטור סגן חדאד.
11. תגובתה של הנאשמת נרשמה באופן מיידי וחיה חתמה על הדו"ח. ואלו הם דברי הנאשמת כפי שנרשמו בתגובתה בדו"ח: "היה פירסומת בוואיז ולא ידעתי לאיזה פניה והעפתי אותו".

12. בעדותה מסרה הנאשמת את הדברים הבאים:

"יצאתי ללימודים, איתרתי, היה עומס על איילון, כמו שאמרתי קודם לפני המחלף או הירידה לחולון כדי לעקוף את הפקק הווזי שינה לי את המסלול, היבטתי כדי לראות קפצה פרסומת. הפרסומת חוסמת את בדיוק איפה אתה צריך לעבור, הסימן לא מספיק לך, היא חוסמת אם צריך ימינה או שמאלה, יש הערה למעלה וזו הסיבה שנגעתי בטלפון, זה אמרתי מלכתחילה שזה אכן קרה. חשוב לי לציין שאני משתמשת באוזניה אחת שבדרך כלל אני לא צריכה לגעת בטלפון. ברור לי האיסור שלא לגעת בטלפון ולהשתמש בו. יש לי מכשיר אייפון, הוא היה מונח בתוך ההתקן הנייד. הייתי צריכה לנסוע ללימודים ברחובות ויצאתי מתל אביב. אני לא יודעת בדיוק כמה נגיעות היו, אני לא רוצה להגיד סתם, אני מניחה שהעלתי את הפרסומת או מזערתי אותה".

13. לסיכום פרק הממצאים העובדתיים, עדויותיהם של הנאשמת ועד התביעה היו מהימנות עליי. ניכר כי במהלך עדותו של עד התביעה הוא הסכים ואישר את גרסת הנאשמת שאותה היא הציגה בפניו. אף אחד מהם לא זכר כמה נגיעות נגעה הנאשמת במכשיר הטלפון, אך הוסכם כי לא היה מדובר ביותר מנגיעה אחת (יצוין בהקשר זה כי אף כתב האישום אינו מפרט את מספר נגיעות במכשיר או את משך השימוש בו). גם הנאשמת בעדותה מסרה כי אין לה כל מחלוקת על האמור בדו"ח אלא שהיא הוסיפה מספר עובדות. נמצאנו למדים כי העובדות המפורטות בכתב האישום, אינן מצויות במחלוקת וחוכחו מעבר לכל ספק סביר.

14. נוכח האמון שנתתי בדבריה של הנאשמת, אשר לא היה מצויים במחלוקת, היא תיהנה מן הספק ואקבע כממצאים עובדתיים, כי היא נגעה שתי נגיעות בלבד במסך הטלפון הנייד לשם הסרת הפרסומת שהסתירה את מסך הניווט וכי באותה העת הרכב נסע לאיטו בפקק תנועה. כעת נותר להכריע בשאלה המשפטית אשר פורטה בפתח הכרעת הדין.

ההכרעה בשאלה המשפטית

15. תחילה יש לפנות אל לשון החוק ותכליתו. וכך קובעת תקנה 28 לתקנות התעבורה:

חובה להחזיק בהגה או בכידון

28. (א) נוהג רכב חייב להחזיק בידיו את ההגה או הכידון כל עוד הרכב בתנועה; אולם רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה.
- (ב) (1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב –
- (א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;
- (ב) לא ישלח או יקרא מסרון (s.m.s);
- (2) בתקנת משנה זו –
- "דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו;
- "טלפון" - מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצנים לחיוג.

(א) הבטחת פעולת התקינה של הרכב או קיום כללי התנועה

16. תקנה 28 (א) מתירה במפורש לנהג להסיר יד אחת מן ההגה "אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולת התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה". ואכן, במסגרת הנהיגה ברכב, מבצע הנהג פעולות משנה רבות המחייבות אותו להסיר את אחת מידיו מן ההגה. מבנה הרכב מאפשר זאת והמטרה היא לצמצם במידת האפשר את "היסח הדעת" בנהיגה (באשר לתכליתו של האיסור להחזיק בטלפון נייד או לעשות בו שימוש בעת שהרכב בתנועה ללא דיבורית, ראו רע"פ 10020/16 בן יוסף נ' מדינת ישראל (2018), ע"ת 8/19 התצ"ר נ' רס"ל ורנקו (2019) וכן לאחרונה ע"ת 17/19 סרן ח'טיב נ' התצ"ר (2019)).

17. מובן, כי המציאות מחייבת איזונים ומורכבים וויתורים, על מנת לאפשר את שניתן ולהימנע מגזירה שהציבור אינו יכול לעמוד בה. פעולות כגון: העברת הילוכים ברכב, כיוון אחת מן המראות, הפעלת מתג מגבי השמשות או אף איתות באמצעות פנס האיתות, הן כולן פעולות מותרות שאף שהן גורמות להיסח דעת מסוים, הן מתחייבות לשם נהיגה בטוחה. פעולות אלה חוסות תחת החריג שבסיפא של תקנה 28(א), כלומר הן פעולות שמטרתן "הבטחת פעולת התקינה של הרכב או קיום כללי התנועה".

18. ניתן לטעון, כי מענה לשיחת טלפון וניווט הרכב אינן פעולות שנועדו לקיום כללי התנועה או הבטחת פעולת התקינה של הרכב. **התקנות אינן מפרטות האם מותר או אסור להסיר יד מן ההגה כדי לבצע אותן כאשר המכשיר נמצא בדיבורית.**

19. בית המשפט העליון עסק במקרה דומה - שבו התקנות "שתקו" - בפרשת **אהובה לוי** (רע"פ 3237/99 **אהובה לוי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(4) 140 (1999)) והכריע לטובת הנאשמת. באותה פרשה, עסק בית המשפט העליון בעניינה של נהגת שנהגה ברכב **כשלאחת** מאוזניה צמודה אוזנייה המחוברת למכשיר טלפון סלולרי. הדיון נסוב סביב פרשנותה של תקנה 169 לתקנות התעבורה והשאלה היתה האם ניתן להצמיד אוזנייה לאוזן אחת בלבד, משום שהתקנות אסרו על הצמדת אוזנייה לשתי האוזניים. בית המשפט העליון נתן רשות ערעור וקיבל את הערעור.

כבוד השופט י' קדמי כתב את הדברים הבאים, החשובים לענייננו:

"אילו חפץ היה המחוקק למנוע 'כרסום' בלבד ביכולת השמיעה של הנוהג ברכב – להבדיל מ'התנתקות' כאמור – **היה אומר זאת במפורש.**"

...
שתי העמדות שהוצגו בפנינו באשר להיקף האיסור הקבוע בתקנה 169 הנ"ל הינן אפוא סבירות: לשתיהן אחיזה בלשון התקנה ושתיהן תורמות להגשמת תכליתה.

...
במצב דברים זה, מן הדין להעדיף את הפירוש המקל עם הנאשם..."

השופטת ט' שטרסברג-כהן הוסיפה את הדברים הבאים:

"ניסיון החיים מלמד שלא ניתן להשיג בטיחות אבסולוטית. התקנות נותנות ביטוי לכך. טול לדוגמא את החובה לנהוג כששתי הידיים על ההגה. חובה זו קבועה בתקנה 28 ולכאורה זוהי חובה מוחלטת, אולם באותה תקנה עצמה מצא מתקין התקנות להרשות פעולות מסוימות המחייבות ניתוק יד מן ההגה ולו לזמן קצר, להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה. גם השימוש ברדיו אינו אסור במכונית. כדי להפעילו, לכבותו, או להחליף בו תחנות, אין מנוס מלהסיר יד אחת מן ההגה. מדוגמאות אלה ואחרות עולה, כי המחוקק הכיר בחוסר יכולת ואולי גם בהיעדר צורך להטיל איסורים מוחלטים ותקל במקום שהדבר אפשרי וראוי.

...
אין איסור כזה מתחייב מלשון התקנה ותכליתה. גם המגמה הראויה בעיניי לדה-קרימינליזציה של החיים, מצדיקה לא להפוך – שלא לצורך – התנהגות אנוש, לעבירה" (כל הדגשות לעיל שלי – מ.ו.).

20. בפרשה אחרת שעסקה באחיזה במכשיר קשר תוך כדי נהיגה ברכב פרטי, ציינה בהערת אגב השופטת ט' שטרסברג-כהן את הדברים הבאים:

"המבקש טען כי יש אשר להשוות חיוג בטלפון קבוע ברכב כדי לדבר באמצעות דיבורית - מה שלכאורה איננו נאסר בתקנה - להחזקת המכשיר עצמו ביד, גם בכך אין צורך להכריע, משום שבענייננו אין מדובר בחיוג בטלפון קבוע אלא בהחזקה ביד של מכשיר קשר ואין השנים היינו הך" (ראו רע"פ 4133/99 צימרינג נ' מדינת ישראל (1999); ההדגשה שלי – מ.ו.).

21. אעסוק כעת בשתי הסוגיות שעל הפרק, האחת אחרי השנייה - משום שלאחת השלכה לגבי השנייה.

(ב) מענה או ניתוק שיחת טלפון

22. חשוב לציין, כי בעבר נוסחה של תקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה הייתה שונה (ראו למטה את הנוסח בעבר והשוו לנוסח העדכני שמובא למעלה):

(א) נוהג רכב חייב להחזיק בידיו את ההגה או הכידון כל עוד הרכב בתנועה; אולם רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה.

(ב) האמור בתקנת משנה (א) יחול גם על תנועה ברכב שבו הוחקן או מצוי מכשיר טלפון קבוע או נייד, והנוהג ברכב רשאי להשתמש בטלפון רק באמצעות מיקרופון חמוחקן ברכב.

23. על פי הנוסח האמור, ניתן היה להעלות את הטענה כי אין להסיר יד מן ההגה, גם לא כדי לענות לשיחת טלפון. ברם, טענה זו נדחתה בפסיקה בפרשת בת-שבע לוי (ע"פ (חיפה) 906/05 מדינת ישראל נגד בת-שבע לוי (2006)). בפסק דינו, התייחס כבוד השופט (כתוארו אז) מ' פינקלשטיין לנוסח הקודם של התקנה, וקבע כי מותר להסיר את היד מן ההגה כדי לחוץ על מקש לשם קבלת שיחת טלפון. הוא ניתח את ההתפתחויות בחקיקת המשנה:

"עוד יוער, כי גם השימוש בטלפון כאשר המיקרופון מותקן ברכב, אינו מונע לחלוטין, כידוע, את השימוש המסוים בטלפון באמצעות היד, כגון בפעולת החיוג או בלחיצה על מקש לשם קבלת השיחה. בעניין זה אפנה לכך שבשנת תשנ"ד, כאשר הוסף ס"ק (ב), נוסח הוא באופן חשונה מניסוחו עתה. בשנת תשנ"ד היה הנוסח (ק"ת 5620, תשנ"ד, עמ' 1304):

... והנהג ברכב רשאי להשתמש בטלפון רק באמצעות מיקרופון של הפעלתו אין צורך להסיר יד מהגה הרכב או מהכידון.

ואילו בשנת תשנ"ח תוקן הנוסח לנוסחו דהיום:

... והנהג ברכב רשאי להשתמש בטלפון רק באמצעות מיקרופון המותקן ברכב.

נראה, כי מחוקק המשנה היה ער לכך, שגם לשם השימוש במכשיר טלפון ברכב שמוקד בו מיקרופון, יש צורך בהסרת היד מההגה. ואולם, חשוב הדבר למעט בכך ככל הניתן" (ההדגשות במקור).

24. קביעותיו של כבוד השופט מ' פינקלשטיין הפכו להלכה. דומה, כאילו מאז פסק דין בעניין בת-שבע לוי חלפו עידן ועידנים. הטכנולוגיה, כדרכה, התקדמה רבות. התקנות תוקנו גם הן - לנוסחן כמפורט בפתח הדיון המשפטי (בפסקה 13 לעיל).

25. על אף פסיקת בית המשפט בפרשת בת-שבע לוי, לא תוקנו התקנות על דרך של הוספת סעיף האוסר הסרת היד מן ההגה לשם מענה לשיחת טלפון. וזאת, על אף שהוסף סעיף הקובע במפורש כי אין לקרוא או לשלוח מסרונים. מלשון התקנות, כנוסחן היום, ניתן להבין כי מתקין התקנות ביקש למנוע מהנהג לאחוז במכשיר הטלפון בידו, או לעשות בו שימוש, שלא באמצעות דיבורית, אך לא ביקש למנוע לחיצה על מקש על מכשיר טלפון המוצב בהתקן דיבורית.

26. הנה כי כן, בשים לב להיסטוריה החקיקתית ולפסיקת בית המשפט העליון בפרשת אהובה לוי וצימרינג ולפסיקת בית המשפט המחוזי בפרשת בת-שבע לוי, פרשנות מתבקשת של החוק מתירה נגיעה קצרה - אף בטלפון "חכם" המוצב בדיבורית - לצורך ניתוק או מענה לשיחה (ראו גם תת"ע (חי') 2752-06-10 מדינת ישראל נ' בשארה אבו חאטום (2011) ותת"ע (י-ס) 13334-03 מדינת ישראל נ' שורץ (2018)).

(ג) ניווט הרכב

27. בשנים האחרונות, הוסיף מחוקק המשנה את תקנה 28א האוסרת על צפיית הנהג בעת נסיעה בתצוגה, למעט אם מדובר במערכת בקרה וניווט. וזוהי לשון התקנה:

תצוגה הנראית לנהג

28א. (א) ברכב מנועי המצוי בנסיעה לא תופעל תצוגה הנראית ממושב הנהג, יותקן ברכב מנגנון לניתוקה בהיות הרכב בנסיעה ולא ינהג בו אדם אלא אם נותקה התצוגה כאמור.

(ב) האמור בתקנת משנה (א) לא יחול על תצוגה המיוערת לבקרה או ניווט של הרכב או על מערכות תצוגה בכלי רכב המשמשים את משטרת ישראל או את הרשות הארצית לכבאות והצלה או את שירות הביטחון הכללי לצורך מילוי תפקידם או את צבא הגנה לישראל למטרה ביטחונית.

28. מחוקק המשנה התיר לנהג לצפות בתצוגת הניווט על אף שהדבר דורש את הסטת המבט מן הכביש למשך שנייה או שתיים. לטעמי, ניתן להסיק מכך, שהתקנות מתירות גם כל פעולה סבירה, שמטרתה לאפשר ניווט תקין של הרכב, ובתנאי שאין בכך היסח דעת משמעותי מן הנהיגה. יש לבחון את מהות הפעולה ומטרתה כדי לקבוע את מידת חוקיותה.

29. מובן, כי הקלדה היא אסורה כיוון שהיא גורמת להיסח דעת משמעותי ולסיכון בטיחותי. לעומת זאת, ככל שמדובר בנגיעה קלה אחת ואף שתיים בלחצן לשם הפעלתה של מערכת הניווט או לשם הפעלת מערכת הרמקול כדי להכריז על מיקום הנסיעה המבוקש - פעולות אלו נכללות לטעמי בגדר השימוש הסביר במערכת המיועדת לבקרה או לניווט. כך גם, באשר להסרת פרסומת מפריעה מיישומון "waze". פרשנות זאת מתבקשת ממספר טעמים מצטברים, שיפורטו להלן.

30. ראשית, בדומה למענה לשיחת טלפון, מההיסטוריה החקיקתית החקיקה ומעיקרון החוקיות מתבקשת ההנחה, שכאשר לא נאסר בתקנות במפורש על הסרת היד מהגה הרכב לשם שימוש בתצוגת הניווט או הבקרה, אזי הדבר מותר.

31. שנית, אף אם נניח לצורך הדיון כי במקרה זה ניתן הדין "לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו", כלומר שהפירוש הראשון אוסר את הסרת היד מההגה לשם הפעלת מערכת הניווט והפירוש השני מתיר זאת, הרי שבהתאם להוראות סעיף 34 כ"א לחוק העונשין, תשל"ז-1977, יש לבחור בפירוש המקל יותר עם הנאשמת (והשוו לפרשת אהובה לוי האמורה).

32. שלישית, פרשנות תכליתית של החוק מביאה לתוצאה דומה; בשל החשש מהיסח הדעת והתרחבות התופעה של צפייה בתצוגות למיניהן, אסר מתקין התקנות על הפעלת תצוגה הנראית לעיני הנהג. עם זאת, מתוך הבנה לצורך בשימוש במכשירי ניווט במהלך הנהיגה, אף שגם תצוגות אלו מסיחות את הדעת מן הנהיגה, הותר לנהג לצפות בתצוגה "המיועדת לבקרה או ניווט". אני סבור, כי היתר זה, כולל בגדריו גם את ההיתר לגעת בתצוגת הניווט. והרי היסח הדעת מתרחש כבר בעת הסטת המבט אל התצוגה שמותר להביט בה. הלחיצה על מקש בתצוגה איננה מגבירה באופן ממשי את היסח הדעת.

33. יצוין, כי אף שימוש במכשיר הטלפון הנייד כתצוגת בקרה וניווט עומד בתנאי תקנה 28א. לא בכדי, השתמש מחוקק המשנה במונח "תצוגה" שהוא רחב וכולל. מחד גיסא, התקנות אוסרות על שימוש במכשיר הטלפון כתצוגה לסרטים וכדומה, ומאידך גיסא הן מאפשרות שימוש בו כתצוגה של ניווט. כך למשל, אילו הייתה נוסעת הנאשמת ברכב שבו מופיעה תצוגת הניווט על מסך המובנה ברכב, כלל לא ניתן היה להאשים אותה בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

34. טעם רביעי, אף הוא נובע מפרשנות **תכליתית** של התקנות, מתמקד בכך שפעולת הניווט, בשונה מפעולה של שימוש בטלפון, נמצאת בתוך ה"**גרעין הקשה**" של פעולות הקשורות בנהיגה התקינה של הרכב. אם בוחנים את "רוחן" של התקנות ניתן לראות שמטרתן לאפשר פעולות שעניינן בבטיחות הנסיעה ברכב ובהפעלה תקינה של הרכב. את הפעולות האלו - מבקשות התקנות להתיר. ואילו **פעולות שאינן קשורות בנהיגה, כגון שליחת מסרון או קריאת מסרון - מבקשות התקנות לאסור**. חזקה על מחוקק המשנה, שכאשר אסר במפורש את שליחת המסרונים או קריאתם ולא אסר על נגיעה במסך תצוגת הניווט, עשה כן במודע ובמכוון.

35. לא מצאתי ממש בטענות התביעה. בפרשת **בדין**, אליה הפנתה התביעה והמאזכרת לעיל, לא נקבע איסור על מענה לשיחת טלפון באמצעות לחיצה על מקש. באותו מקרה נקבע כי הנחת הטלפון כשלעצמה בין הקסדה לאוזן או ללחי הרוכב באופנוע ללא שימוש בו איננה מהווה עבירה והנאשם זוכה. בית המשפט המחוזי נעזר בהוראת סעיף 34 כ"א לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ובפרשנות תכליתית של החוק כדי להגיע לתוצאה זו. אציין, כי בפרשת **בריטברט** עסק פסק הדין בנהג אופנוע שהחזיק במכשיר הטלפון הנייד בין הקסדה לאוזן. במצב הזה הוא ניסה להסיר את היד מהכידון כדי לגעת במכשיר לשם קבלת שיחה או על מנת לכוון את המכשיר. מובן, כי הדבר אינו דומה לענייננו וקביעת בית המשפט שם בנוגע לסיכון שיצרה פעולה זו לרוכב האופנוע אינה ישימה למקרה שבו המכשיר מונח בדיבורית ברכב.

36. לא התעלמתי מהקביעות בפרשת **בן יוסף**, שאזכרה לעיל, לפיהן "המדובר בשני איסורים נפרדים ועצמאיים, כאשר לצד כל פעולה אסורה (אחיזה ושימוש) מופיע מושא האיסור (הטלפון). שני האיסורים אינם שלובים זה בזה ואינם מותנים זה בקיומו של זה...". יש לאבחן את אותו מקרה מענייננו, משום שהנאשמת לא אחזה במכשיר הטלפון ואף לא עשתה בו שימוש כמכשיר טלפון אלא השתמשה בו **כתצוגת ניווט**. יתר על כן, בראייתי הנאשמת השתמשה במכשיר הטלפון בעודו מצוי בדיבורית. זאת ועוד, כי שהובהר בהרחבה לעיל, אינני מקבל את טענת התביעה לפיה במונח "דיבורית" הכוונה היא האפשרות להשתמש במכשיר הטלפון הנייד מבלי לגעת או לאחוז בו.

סוף דבר

37. מכל הטעמים שפורטו, מצאתי להורות על זיכוייה של הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

• ניתנה היום, ב' בחשוון תש"ף, 31/10/2019, והודעה בפומבי ובמעמד הנאשמת.

ס"ל מאיר ויגיסר
שופט